

HGGunnink, gehouden te Dalfsen, 25.04.2021

ZONDAG 38

Votum + zegengroet

Psalm 92:1,2

ApGelBel

Psalm 92:3,4

Gebed

Psalm 122:1,2,3

Lezen Leviticus 23:1-3

Jesaja 58:6-14

Hebreeën 10:19-27

Psalm 92:5,6

Tekst **ZONDAG 38**

Bediening van het Woord

Psalm 63:1,2,3,4

Gebed

Psalm 92:7,8

Zegen

Gemeente van onze Heere, Jezus Christus,

'Ik ben d'r hélemaal klaar mee. Ik snak naar rust.
Rust, een poosje rust, wat zou dat heerlijk zijn!'

Maar als de Heere Jezus zegt: 'Ik zal jullie rust geven.' Dan is dat niet voor, zeg maar, een periode van een paar weken, geen gedoe, geen drukte en zo.

Hoe komt de onrust in ons leven?

Onrust heeft alles te maken met ons zondig zijn en onze zonden. En met het leven in een wereld die van de Heere Jezus niks wil weten.

Als je die mooie bloempot van mama stuk gegooid hebt, dan ben je onrustig, dan loop je heen en weer, ga je misschien wel naar de schuur. Dan denk je van: mama moet mij niet zien. En de rust komt pas weer, als mama weer goed met je is.

Rust.

Het vierde woord. Het vierde gebod, broeders en zusters, dat duidelijke bevel van de HEERE over de RUSTdag, dat is voor ons een cadeau.

En ik bedien u aan de hand van ZONDAG 38 het Woord van de HEERE onder het thema:

De HEERE beveelt ons: 'houd de rustdag!'

**en ga van 1) wekelijkse rust
via 2) dagelijkse rust
naar 3) de eeuwige rust**

1) Wekelijkse rust. Anders dan de Westminster Grote Catechismus, -misschien hebt u daar wel eens wat kennis van genomen-, maar anders dan die Westminster Grote Catechismus, geeft de Heidelbergse Catechismus niet zoveel voorschriften. En dat vinden sommige mensen wel eens lastig.

Want hoe kom je er nou achter, wat wél en wat níet mag op zondag?
Dat zijn van die dingen, ja, daar kun je behoorlijk mee bezig zijn.

En onze oren gaan bijna flapperen, als wij kennis nemen van wat bijvoorbeeld een Willem Teellinck, zo'n oude schrijver, een echte gereformeerde, wel eens zei: 'als het hooi op de akker dreigt te verrotten, dan haal je het ook op zondag maar binnen.'

En die andere, misschien nog wel steviger gereformeerd, Voetius: 'je mag de trekschuit gebruiken, -en dat was niet gratis, daar moest je voor betalen-, je mag de trekschuit gebruiken om een zieke te bezoeken.'

Maar, nogmaals, de Catechismus geeft geen lijst, van wat kan en niet kan.
Maar de Catechismus die focust heel sterk op: 'waar is die rustdag voor bedoeld?'

En daarom begint ie zoals die begint. Om telkens weer bepaald te kunnen worden, bij de RUST, die God geeft, om Christus wil. Het is die rust van de Heere Jezus Zelf. Dan is nodig, de instandhouding van de dienst van het Woord.

En ik ga vanmiddag in alle rust die Catechismus wat bij langs.
Immers, de Catechismus is gebaseerd op het Woord van God. En u zult ook merken, allerlei dingen, ook al noem ik de teksten niet, u herkent ze wel, uit Leviticus, uit Jesaja, en uit allerlei andere Bijbelboeken.

Zorgen voor de instandhouding van de dienst van het Woord.
Dat betekent dat de HEERE u beveelt: dat u moet zorgen voor alles wat te maken heeft met de eredienst, de erediensten, zoals de gemeente die altijd heeft.
Dan denk ik inderdaad even aan Leviticus 23: één keer in de week, die heilige samenkomst.

Wat heeft te maken met de eredienst?

Uw VVB heeft daarmee te maken. Dus praat je thuis door over geld en hoe je met je geld moet omgaan.

En het kiezen van ambtsdragers heeft er mee te maken.

Tot het organiseren van een plek, waar de dienst van het Woord kan gebeuren.

En alles wat u verder nog bedenken kunt ook. Die erediensten, die moeten doorgaan.

En dan beveelt de HEERE óók dat u zorgt voor opleidingen waar dienaren van het

Woord worden opgeleid. En dat kan hier zijn, en dat kan in het buitenland zijn. Maar het betekent ook, dat de HEERE beveelt, dat u zorgt voor **leerlingen** op die scholen.

Ik noem dat op dit moment heel bewust, laat dat voor u, broeders en zusters, aan de hand van dat vierde gebod, een gebedspunt zijn of worden.

(Waar zijn op dit moment de jonge, of oudere mannen, die opgeleid kunnen worden, in verband met de dienst van het Woord?

Onzichtbaar. Tot op heden zijn ze er niet.)

Maar het Woord móet worden bediend, 2 Timotheüs 2. 'Timotheüs, vertrouw dat toe aan betrouwbare mannen.'

Dus, bid en blijf bidden, tot de HEERE ons die mannen gegeven heeft. En ga dan maar door, want er is zoveel werk nog in deze wereld, op dat punt kun je blijven bidden.

En die beide zaken: dienst van het Woord, instandhouding daarvan. Opleiding. Die hebben allebei te maken met de rúst.

En dán komt de Catechismus met de toespitsing op de rustd**á**g.

Want sabbat betekent: rustdag.

Genesis 2, Exodus 20, Deuteronomium 5: van de zeven dagen geeft de HEERE er één als rustdag.

-In de tijd in het communisme in Rusland is wel eens geprobeerd om daar 1 op de 10 dagen van te maken, Maar dat ging grandioos verkeerd, want zo had de HEERE het niet bedoeld, dus dan kan de mens dat wel willen, maar dat loopt dan volledig fout-.

Op die ene RUSTdag moet u **keihard** aan het werk!

Want, -en daar begint het mee-, u moet trouw, dat is elke keer als je kunt, naar Gods gemeente komen.

Oók in corona tijd. Als je tenminste niet ziek bent.

Komen, broeders en zusters.

Wij kunnen dankbaar zijn voor internet.

Maar internet is een vloek, als het ons blokkeert in het komen náár de gemeente.

Leviticus 23 en Hebréeën 10 zijn volstrekt duidelijk.

Leviticus 23 gaat over de feesten voor de Heere, dat hele hoofdstuk.

Waarom is dat een feest, die rustdag?

Omdat de Heere dan de rust geeft: de vloek van de zonde neemt Hij weg. Want, die óffers worden gebracht, die offers die wijzen op Jezus Christus.

En waarom is het nodig, Hebréeën 10?

Omdat we onderweg zijn. En we elkaar moeten vasthouden. Geloven doe je toch niet alleen? En loven al helemaal niet.

Kijk, dat bevel om te **komen** naar de gemeente, dat is er vanaf het begin van de geschiedenis geweest.

Enos, Genesis 4:26: 'in de tijd van Enos begon men de naam van de HEERE aan te roepen.' Dat is het begin van de erediensten zeg maar. Dat was niet iets wat Enos zélf had bedacht.

Maar ook dat kwam bij de HEERE vandaan.

En de hele Bijbelse geschiedenis door. En dan verder de hele kerkgeschiedenis, is er dat bevel van God: 'kom in actie, ja, kom!'

(Hier zit geen toren op dit gebouw, geeft verder ook niks. Maar als je een gebouw met een toren hebt, zit er ook nog vaak een klok in. En als die klok op zondag klinkt, - misschien dat de Grote Kerk dat in Dalfsen wel heeft, weet ik niet-, maar als die klok klinkt, dan hoort u: 'kom, kom, kom'.

Ja, want altijd weer is daar dat bevel.)

Tegelijkertijd is dat komen ook een daad van belijden. Want je laat er mee zien: ik zoek mijn rust bij de HEERE. Ik verwacht het van Hem.

Met wat Hij spreekt, met wat Hij belooft, alleen daarmee kan ik verder, alleen daarmee is en blijft het goed.

Daar heb ik álles aan.

Komen naar de gemeente, dat is het ervaren van een wonder!

Welk wonder? Het wonder dat de Heilige God Zijn gemeente wil ontmoeten.

Het wonder, dat God contact met u wil onderhouden.

En om dat wonder te geloven, en je zou haast zeggen, om dat wonder te dóen, dat is ontzettend moeilijk.

Wie zit altijd op dat niveau van, 'ja, ik mag weer door de HEERE worden ontmoet'?

Nee, 'jongens naar de kerk, het is tijd, opschieten, toe nou, jas aan ...'

Maar, maar het gaat om dat **hoge** niveau. De HEERE Zelf, Zijn volk!

Er zijn zoveel dingen waarmee de satan probeert ons bij de rust vandaan te krijgen.

Daar hebben we in deze tijd vooral mee te maken. Daar moeten we ons goed van bewust zijn, opdat we ons daartegen wapenen. En één van die wapens is: naar de gemeente van God komen.

Twéé keer mogen wij zeggen: wij mogen het wonder van Gods omgaan met ons meemaken. Twee keer mag de gelovige op een zondag zeggen: 'o, wat wil ik dat graag. En de HEERE leert mij ook dat ik niet zonder kan!'

Wat is nou een zondag zonder naar de gemeente van God komen.

We hebben het allemaal wel meegemaakt, denk ik, in de afgelopen tijd.

Ik heb het ook een paar keer gehad, twee zondagen achter mekaar voor het beeldscherm.

Is dat nou een zondag??

'Ja, 't is zondag! Prachtig dat het kan! Maar 't is niks'.
Kijk, dat dubbele.

Want het gaat om dat kómen. Met elkaar, omdat de HEERE ons wil ontmoeten. We moeten daar alles aan doen, ook, of juist nu, om dat voor elkaar te krijgen en te houden.

En dan werkt de Catechismus dat verder uit, wat dat inhoudt, dat de HEERE naar Zijn gemeente komt. En dat Zijn gemeente trouw komt om de HEERE te ontmoeten. Want HOE wil Hij ons rust geven?

Wij zijn allemaal mensen die, de één vanwege ziekte, de ander vanwege moeite, de derde vanwege spanning, de vierde vanwege weet ik veel wat, wij zijn allemaal mensen die het in ons hebben om onrustig te zijn.

Er zijn maar weinig mensen die altijd, elke nacht, heerlijk rustig slapen, wat een zegen. Er zijn een heleboel die liggen een uurtje wakker, of een half uurtje, en soms een paar uur. En dan is het overdag nog onrustig. En dan ben je aan het malen - van die dingen waar je toch niks aan kunt doen. Je loopt maar te malen, of je zit maar te malen.

Hoe wil de HEERE u rust geven?

En ik vergeet niet wat ik aan begin gezegd heb, van die diepte in. De rust van de verlossing van de zonde, en de verzoening, en de vergeving.

Dat doet Hij door u aan te spreken, met Zijn Woord.

Zijn Woord dat u hoort, om het te aanvaarden. En als het goed is, -en nou zeg ik iets, dat klinkt misschien wat wonderlijk-, maar als het goed is, 'verdwijnt de dominee' in de eredienst. En 'verschijnt' de HEERE.

Beetje vreemd allemaal, maar het gaat nooit om de mens!

Maar, wat is het een geweldig iets, als je gaat zeggen: 'wat sprak de HEERE mij *vanmorgen*, ons *vanmorgen* aan. Ik ben er nog niet los van, ik denk er nog over na, het komt nog bij mij binnen. Zijn Woord, ja, dat was het helemaal!'

Dat.

Want als **Hij** het Woord neemt, dan gaat het immers over de Gezalfde.

Denk maar even terug aan die preek van een paar week geleden, over Lucas 24 het slot.

Die hele Bijbel spreekt over Christus.

En rust, rust vind je alleen in verbondenheid met Christus. Vertrouwend op Hem, gelovend in Hem, denkend aan Golgotha, denkend aan dat kruis, en aan die opstanding, en aan de Heilige Geest.

Rust krijg je alleen door en dankzij Hem. En dat geniet je! Jesaja 58, een ouderwets woord: verlustigen. Wie zegt dat nou? Maar probeer dat maar even vast te houden, je 'verlustigt' je in dat werk van Zijn Heilige Geest. In de eredienst, broeders en zusters, in die eredienst gaat het allemaal om het Woord van God.

Niet alleen maar wat er gelezen wordt, dat is het belangrijkste! Want dat is het **eigen**

Woord van God!

En dan komt de verkondiging, als die spoort met dat eigen Woord van God, is dat ook het Woord van God.

Maar als u zingt, -laat het een berijming zijn-, dan zingt u het Woord van God, en u belijdt het Woord van God. En als er gebeden wordt, dan bidden wij aan de hand van dat Woord van God, alles.

Als je de uitzendingen van DGK Bedum op woensdagavond beluisterd, dan kun je daar een heleboel zicht op gekregen hebben. Op: 'hoe in die eredienst alles te maken heeft met dat Woord.'

En dan gaat de Catechismus verder, en zegt: 'in de combinatie met het Woord heb je dan de sacramenten.' Dat is heel fraai in de Catechismus, in ZONDAG 25 gaat het ook over de sacramenten en daar gaat het over: de Heilige Géést gebruikt de sacramenten. Namelijk om ons geloof te werken en te sterken.

Nu hebben we ZONDAG 38, en gaat het weer over de sacramenten. Die worden nú gebruikt door óns. **Wij** hebben die sacramenten te gebruiken. Hoe doe je dat dan? Hoe gebruik je nou je doop.

Die gebruik je door, -als de HEERE je een kind geeft-, door dat kind te laten dopen. En als er catechumenen zijn, -mensen van buiten de kerk-, dat die belijdenis van hun geloof doen en dan gedoopt worden.

Maar u gebruikt de doop ook, door als getuige aanwezig te zijn. Dat punt van 'getuige zijn', dat is bij ons wel eens heel ver naar achteren verdwenen. Dan is het een kwestie van: 'ja, 't was mooi, 't was dopen, fijn'. Zeker is dat mooi, prachtig, fijn. Maar, wie daar aanwezig is, krijgt opeens de taak om getuige te zijn, en om dus, -waar dat nodig en mogelijk is-, de ouders te helpen.

Allereerst al, de andere gemeenteleden, de getuigen, zullen bidden voor baby en ouders. Voor catechumeen en zijn/ haar omgeving. En om later de gedoopte, die kan ook in allerlei omstandigheden terecht komen, om die de manier om toch rust te vinden, voor te houden. Dat is je doop gebruiken.

En je kunt je eigen doop ook gebruiken op allerlei manieren. Door te zeggen van: 'ik moet nooit vergeten, ik ben van God Drie-enig, Die staat garant voor mij. En omdat Hij garant staat, kan ik als gedoopte 'rustig' zijn. Van 's morgens vroeg, tot 's avonds laat. En zelfs 's nachts'.

We zingen dat immers ook wel: 'God is een toevlucht te állen tijde.'

Kijk, dit is voor u allemaal gesneden koek. Wie weet dit nou niet?

Maar dan moet u even denken aan de grote Reformatie.

In de tijd vóór de grote Reformatie, -Luther, Zwingli, Calvijn-, werd er niet gedoopt in de

eredienst. Maar van maandag tot en met zaterdag, buiten de eredienst, los van de gemeente van God. Dan ging je, -er zit een heel verhaal nog achter-, maar dan ging je met de peter en de meter, ging je naar de pastoor of de priester, en daar was wel een kapelletje, en die stond dan klaar om dat kind te dopen. Los van de gemeente, buiten de eredienst.

En toen kreeg je de grote Reformatie, en toen kwam die doopsbediening terug in de gemeente. Wat voor ons super gewoon is, was een enórm iets voor die mensen. Van: 'moe'j nou eens kijken, we mogen het met eigen ogen weer zien. En water: Christus maakt schoon! Het komt goed! Het verbond!'

Dan snapt u, dat in de Catechismus: 'de sacramenten gebruiken', niet maar is van, 'dat weten we allemaal wel ...' Nee, een dik uitroepteken erachter! We mogen de sacramenten gebruiken!

Want datzelfde geldt bij het avondmaal. Dat was in die tijd ook maar half-half. Misschien nog wel minder dan half. Kreeg een gemeentelid ooit een slokje wijn? Nee, dat was niet aan de orde. Stel je voor dat er een druppel wijn zou vallen, 'het bloed van Christus op de grond'. Het was echt het vlees en het bloed van Christus, leerde de Roomse leer. Transsubstantiatie.

Ook op dat punt gaf God die grote Reformatie. Én het brood, maar óók de wijn mag en moet gedronken worden door **alle** gelovige leden van de gemeente van Christus. Om rust te hebben. Om rust te houden. Want is het avondmaal niet van begin tot eind: Christus!

Denk aan dat regeltje van dat oude Gezang: 'Jezus, Uw verzoenend sterven, is het rustpunt van mijn hart.'

Kijk, bij beide sacramenten: doop en avondmaal, ligt de nadruk op wat de HEERE belooft aan rust. Nu al, en altijd. Jezus Christus, door Hem is de macht van de zonde vergaan. En het rijk van de zonde zál vergaan. En aan alle onrust komt een eind.

'Ik snak naar rust ...'

En die rust die wordt gegeven. Dankzij Christus staat zondigheid en zonde niet meer in de weg. Door Hem is het, gelovend in Hem, goed met God!

En de Catechismus gaat nog verder. Het derde punt binnen die eredienst. De HEERE wil dat Hij voor iedereen hoorbaar wordt aangeroepen. En dan loof je en dank je Hem, Die rust geeft. Je kunt dat natuurlijk ook met andere woorden zeggen, daar gaat het niet om.

Maar met dat loven en danken we de HEERE Die je draagt. Van God Die je omringt aan

alle kanten. De PSALMEN staan er vol van. En dan heb je in het gebed ook het belijden van schuld. Om de onrust die wij zelf veroorzaken. En altijd weer het gebed om de Heilige Geest: 'Wilt U toch die rust ook in ons werken'.

En dan kunnen er verder ook allerlei andere zaken aan de orde komen, in een leven dat de rust van zichzelf helemaal niet kent. En dat ook bij de gelovige kinderen van de HEERE zomaar heel ver weg kan zijn.

En dat punt hier, bij die openlijke aanroeping van de naam des HEEREN, dat is: weer die grote Reformatie. Het is niet de priester die in het Latijn een aantal gebeden formuleert waar niemand wat van snapt, 'hocus pocus Pilatus pas' en zo. Maar het is het gebed tot de HEERE, in de taal van het volk. Het volk hoort in eigen taal dat LDSVVV: Loven, Danken, Schuld belijden, Vergeving vragen, Vernieuwing vragen, en Voorbede doen.

En dan weet u het ook allemaal dat dat ontzettend moeilijk is in de eredienst. Want de dominee bidt. En u mag meebidden. Maar o, onze gedachten. Ze zijn zomaar weg. Gelukkig is er sprake van, dat je kunt zeggen: maar je mag ook wel eens uitvoegen en invoegen. Als de dominee bidt op een bepaald punt, dat jezelf denkt aan iets anders, dan voeg je even uit. En even later ben je weer terug, je voegt weer in en je volgt weer het gebed van de dominee of de andere voorganger.

Maar dat méébidden dat is in de kerk misschien nog wel veel moeilijker dan thuis. Als je met meerdere mensen thuis bent, en één gaat voor, zoals dat heet, en de ander bidt mee, ben je er dan altijd bij? Wat gaat dat afdwalen makkelijk.

Maar het bidden van Gods volk, dat cirkelt als het ware om die rust heen.

En dan hoort daar ook het zingen bij. Omdat zingen immers, wat Luther zei, 'dubbel bidden' is. Wie trouw tot de gemeente van God komt, die doet mee, aan dat indringende. Waar je zelf zo actief bij bent, dat zingen. Waar het niet zonder kan.

En die richt zich, al zingend, rechtstreeks tot God. En die richt zich ook, -vergeet dat niet, broeders en zusters-, er zijn zoveel PSALMEN en gezangen, maar vooral PSALMEN ook. Er zijn zoveel PSALMEN die zo in elkaar steken, dat u uw broeders en zusters aanspreekt om bij de Heere te blijven, om Hem te dienen, om Hem te loven, enzovoort. Let daar maar eens op, als je de PSALMEN leest.

En het laatste is: de armen christelijke handreiking te doen. Dat is de oude vertaling van de Catechismus: 'handreiking doen.' Je geeft het de ander. De hulp aan de armen.

Want als er iets is waardoor onrust komt in het leven van een mens, -ja, de basis is de zonde-, maar dat is gebrek, en moeite, en nood.

Gebrek, vraag maar eens aan arme mensen waar ze aan denken.

Die kunnen hele dagen bezig zijn met: 'hoe kom ik uit deze verschrikkelijke toestand? Ik kan mijzelf niet meer redden. O, help alsjeblieft!'

En de HEERE wil dat er rust is voor ieder kind van Hem.

Ook het árme gemeentelid moet rust krijgen.

De Heere Jezus zei dat toch Zelf: de armen hebt u immers altijd bij u.

Ja, inderdaad.

En waarom zei de Heere Jezus dat? Dat was mee een opdracht: zorg dan ook maar altijd voor die armen! Denk om hen, heel royaal!

Niet zoals in die tijd van dat boek 'Kinderen, in verstand en boosheid'. Het gaat in een hoofdstuk ook over de diaken. Nou dat was, zeg maar zo'n 100 jaar geleden en 120, 150 jaar geleden was dat altijd niet zo best. Als je dan naar de diakenen moest ...

Ik ben dat als predikant met regelmaat tegengekomen. Als je naar mensen ging die het niet breed hadden, en je zei van: 'man, ga dan naar de diaken, want die zijn er toch voor, die hebben geld zat.'

'Je denkt zeker dat ik naar de diakenen ga!? Ja, dat is wel het aller- allerlaatste!'

Nee, het is een plicht om daar heen te gaan. Het is een recht om daar heen te gaan. Je hebt er recht op, dat je geholpen wordt!

En al wij dichtbij geen arme mensen hebben. Ik ken ... Dalfsen niet, geen idee van. Misschien bent u hier allemaal wel gloeiend rijk. Als ze hier niet zijn, dan zijn ze verder weg wel.

Maar het is duidelijk, elke keer als de gemeente op de rustdag bij elkaar komt, dan belijden wij met ZONDAG 38: de HEERE beveelt: dat wij metterdaad denken om de armen.

Dat betekent, dat een kerkdienst zonder -zoals wij dat noemen-, collecte voor de diaconie, eigenlijk niet kan. Díe collecte zal er altijd moeten zijn.

En wat je dan aan andere collecten, om mij drie, vier, vijf, zes andere collecten, dat is mij best. Maar déze collecte moet er wezen, in een gemeente die ZONDAG 38 belijdt.

Als je dat alles bij elkaar neemt, dan zeg je: hier wordt de rust geschonken! Woord, sacramenten, gebed, collecte.

Hier wordt het vette van uw huis gemaakt, Psalm 36:2 oude berijming.

Want, u hoort, en u zingt, en u bidt, en u belijdt, over Christus.

Wat is het een cadeau, die rustdag.

Maar dat wekelijkse cadeau, dat **moet** worden uitgekapt.

Als je een cadeautje krijgt, dan zit er vaak een papiertje om heen. Met plakband, of misschien wel een touwtje. Dan moet je dat allemaal lospeuteren.
Soms scheur je dat gauw ervan af, dat papier. Want je wil zien wat er in zit.

Nou, het wekelijkse cadeau van de rustdag, dat moeten we ook, dat **moeten** we uitpakken. Elke week, concentreer u op de grote werken van God in Christus.
En dan ook, verlustig u er in! Geniet ervan! Het is zo goed!

Ja, dan moet je allemaal wel super gelovig wezen.
Dat zijn we, denk ik, niet allemaal altijd.
En dan: 'ja, ik moet ook naar de kerk ...'

Ziet u hoe altijd weer het gebod dringt, duwt naar het gebed.
Want zonder de kracht van de Geest van Christus, dan blijven wij steken, dan lopen wij vast.
Dan hoor je de dominee zeggen: 'prachtig mooi!'
En dan denk je van, ja ... En je bent de kerk uit: 'man, wat overdreven, 'prachtig mooi'?
Werkt bij mij helemaal niet zo'.

Gebod, gebed.

2) Dan het tweede. **De Heere beveelt: hou de rustdag, ga van wekelijkse rust, via dagelijkse rust.**

Dat wekelijkse moet zijn uitwerking hebben, dagelijks.
Eén van de ergste overtredingen van het vierde gebod, dat is, dat er een splitsing zit tussen rustdag - andere dagen. Tussen eredienst en niet-eredienst.
In de eredienst, dan even met de HEERE.
Buiten de eredienst, los van God.

Wat heeft de HEERE daartegen getoond, Jesaja 1, Jesaja 58.
De Heere Jezus, 'ze eren met hun lippen, maar hun hart is ver van God.'

Nee, wekelijks vóór dagelijks. Want altijd is God in Christus betrouwbaar.

Altijd weg bij die zonden die de onrust veroorzaken.

Altijd het gebed om genade.

De HEERE door Zijn Geest in ons laten werken.

De dag beginnen met wat Hij spreekt. En bidden om het werk van Zijn Geest: 'Heere werkt U zo in mij dat ik bruikbaar ben voor U'.

Want een bruikbaar persoon die heeft rust, die houdt rust. En die weet: elke tel ben ik Gods kind.

En juist omdat het bij ons zo vaak hapert. Dáárom die wekelijkse dag. In combinatie met die andere dagen. Dat is tegenwoordig verschrikkelijk lastig en moeilijk. Vanwege alle informatie die over ons heen komt, of die wij over ons heen laten komen.

Hoe snel bent u de preek van zondagmorgen en zondagmiddag alweer kwijt.

Is er op dinsdag nog enige gedachte aan, aan het Woord van de Heere wat u hoorde?

Als je midden in het leven staat. Maar ook als je gepensioneerd bent.
De HEERE Die beveelt: wekelijks, dagelijks. Dagelijks, wekelijks. In de combinatie van de twee.

Eén dag rust, om de andere dagen ook rust te hebben.

3) Tenslotte, **de Heere beveelt: houdt de rustdag, en ga van wekelijkse rust, via dagelijkse rust, naar eeuwige rust.**

Naar de rust van, met Christus zijn.

En dat is het aller- allerbeste!

AMEN